

ת"פ 6589/03/15 - מדינת ישראל נגד לירן עובד ת.ז. - סיים, שי רחמים אהרון

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 6589-03-15 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' עובד ואח' לפני כבוד השופט שמאי בקר המאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד אלון סיון, פמת"א פלילי

נגד הנאשמים

1. לירן עובד ת.ז. - סיים
2. שי רחמים אהרון ע"י ב"כ עו"ד רובין-ישי

גזר דין - נאשם 2

השתלשלות העניינים

הנאשם 2, שי רחמים אהרון (להלן: "אהרון") הודה והורשע בביצוע עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, עבירה לפי סעיף 499 (א) (1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, מסירת ידיעות כוזבות בקשר לעבירה מסוג פשע, לפי סעיף 243 סיפא לאותו החוק ובעבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק.

סיפור המעשה סופר בהרחבה במסגרת גזר הדין שניתן בעניינו של הנאשם מספר 1, לירן עובד, ביום 16.11.17, ואיני רואה מקום לחזור על כל פרטי הפרשה כולה, בוודאי שעה שאהרון הוא גיבורה המשני בלבד, וכפי שאראה להלן - גם גיבורה הטראגי.

בקצירת האומר אספר, כי על פי כתב האישום, הרוח החיה בפרשה, לירן עובד, נהג ביום 26.8.14 באופנוע ברחוב ברמת גן, והוא היה מעורב בתאונת דרכים בינו לבין רוכב אופניים חשמליים, אשר תוצאתה שבר באגנו של רוכב האופניים, חבלה בראש, המטומות ושפשופים.

לירן עובד לא עצר במקום התאונה, לא עמד על תוצאותיה, ולא הזעיק עזרה, ובמעשיו אלה הפקיר את רוכב האופניים החשמליים, כמו גם את נ"כ, חברו שלו (של עובד), אשר היה "מורכב" על האופנוע, מאחורי עובד (לנ"כ נגמרו חבלות קלות בלבד).

עובד הואשם והורשע אפוא, בין היתר, בעבירה של הפקרה לאחר פגיעה.

ומה לאהרון ולתאונה? כתב האישום ממשיך ומספר כיצד מספר חודשים לאחר ההפקרה פנה עובד לאהרון והניעו למסור הודעת שקר במשטרה ולקחת על עצמו, בכזב, את האחריות לתיק ההפקרה, ובתמורה הבטיח עובד להסדיר חוב של אהרון לברנש אחר בשם אריאל רמזנוב.

כתב האישום מגולל, באריכות, כיצד קשרו עובד ואהרון קשר למסירת ידיעות כוזבות ושיבוש מהלכי משפט, כך שחרף העובדה שאהרון היה נוכח בחתונה בעת קרות התאונה - הוא יתייב במשטרה ויטול את האחריות על התאונה על עצמו, ובכך ישבשו השניים גם הליכי משפט.

כתב האישום מספר על תוכנית מפורטת פרי הקשר שקשרו עובד ואהרון, כיצד יציגו מצג שווא לחוקרי המשטרה; ואמנם, ביום 7.12.14 התייב אהרון באגף התנועה ומסר ידיעות כוזבות, כפי הקשר שנרקם בינו לבין עובד, במטרה לשבש מהלכי משפט.

גם למחרת, ביום 8.12.14, התייב אהרון במשטרה וחזר על הידיעות הכוזבות שרקמו השניים ובהמשך אף נטל חלק, באותו יום, ב"שחזור" התאונה, במסגרת המטרה לשבש מהלכי משפט.

ביני לביני, לירן עובד אכן הלך אצל רמזנוב, ו"לקח על עצמו" את חובו של אהרון כלפי הלז.

לא למותר לציין, להדגיש, כי עובד הודה, בסופו של יום, לאחר ניהול הוכחות, לא רק בעבירה של הפקרה לאחר פגיעה, אלא גם בקשירת קשר לביצוע פשע, מסירת ידיעות כוזבות בקשר לעבירה מסוג פשע ושיבוש מהלכי משפט (אותן שלוש העבירות בהן הודה אהרון), אלא גם בעבירה של **הדחה בחקירה**.

אמור מעתה, כי לא יכולה להיות מחלוקת, ואין כזאת, כי הרוח החיה והרעה של פרשה זו הוא לירן עובד, ואהרון אינו אלא דמות משנית, אשר הודחה לעבור עבירות שמטרתן אחת: להציל את לירן עובד משליחה לבית הסוהר, ותחת זאת לשלוח שמה - קרוב לוודאי - את אהרון, ולא דווקא לתקופה לקצרה.

עוד חשוב לציין, כי לא לחינם נרשם לעיל כי לירן עובד ניהל הליך הוכחות מלא, ועובדה זו לא מיוחסת, הלכה למעשה, לפחות לא על ידי בית המשפט, גם לאהרון. הסיבה לכך נטועה בעובדה שאהרון לא "ניהל" הליך הוכחות, אלא שהוא ישב באולם המשפט כמאובן. אהרון הודה במיוחס לו מיד לאחר שלירן עובד החליט לעשות כן. לא ניתן לומר כי אהרון, בהתנהלותו הפסיבית לחלוטין בבית המשפט, "ניהל" הוכחות. כל מי שעניו בראשו יכול היה לראות ולהיווכח, וכך גם מסרו, באופן ישיר או במרומז, באי כוחו, כי אהרון יושב וממתין למוצא פיו ולהחלטתו של עובד, והוא לא נטל על עצמו אחריות ולא הודה במעשים, רק מפאת ההשלכה שיש למהלך כזה על משפטו של עובד, ודי לחכימא ברמיזה.

עוד ראוי לומר, כי במהלך שמיעת ההוכחות התברר כי החוב תמורתו לקח על עצמו אהרון ללכת אצל המשטרה ולספר כי הוא זה שנהג והפקיר את הפצועים באותה תאונה - הסתכם בסכום של כ-3000 ₪, בלבד.

כן יסופר, כי הכרעת הדין בעניינם של אהרון ועובד ניתנה ביום 6.7.17, אולם הטיעונים לעונש בעניינו של אהרון נשמעו רק ביום 28.11.18; מחד גיסא הביעה התביעה תרעומת על כך שאהרון לא התייצב לכמה וכמה דיונים שעניינם הטיעונים לעונש, אולם מאידך גיסא, ובהגינות, הבהירה התביעה שלגבי דידה אין המדובר בנסיבה לחומרה, מכיוון ש - "אנו לא יודעים מה היו הסיבות שהובילו בפן הראייתי של הדברים. לאור הספק שקיים בהקשר זה לא נבקש להחמיר בעונשו לאור התחמקותו". אכן, תעלומה.

שחי, התביעה, ואגל לך סוד: הסיבה לפער הזמנים שבין מתן הכרעת הדין לבין שמיעת הטיעונים לעונש ומתן גזר הדין איננה בגדר חידה כלל ועיקר. אפנה בענין זה לפרפרזה שנמסרה לידי ההגנה אך לאחרונה (נע/1), במסגרת התנגדותו של הממונה על עבודות השירות לצרף את אהרון אל בין שורותיו, כהאי לישנא: "לשי אהרון סכסוכים עם מספר גורמים עבריינים אשר מאיימים עליו ומחפשים לפגוע בו. יצוין כי לקראת הדיונים בבית המשפט האחרונים פנה הנ"ל למשטרת ישראל וביקש עזרה באבטחת הגעתו לאולם הדיונים בשל חשש מפגיעה בו".

נתון נוסף, נכבד, שחובה כי יעמוד לנגד עינינו, מתייחס לגזר דינו של לירן עובד. על האחרון נגזרו 26 חודשי מאסר בפועל, אולם ערעור שהגיש לבית המשפט המחוזי בתל אביב (עפ"ג 59686-12-17) התקבל באופן זה שעונשו הומתק כדי 20 חודשים בלבד. טענה התביעה כי יש לראות את העונש ה"אמיתי" שנגזר על לירן עובד, זה המקורי, כנקודת ייחוס והשוואה, שכן רק בשל ציפיה שנוצרה אצלו במהלך בירור ההליך בפני בית משפט זה, כך לשיטת סנגוריו, שקנתה שביתה אצל בית המשפט המחוזי - הוקל עונשו של עובד. אינני מסכים עם התביעה; מי כמוה יודע, ובהתאם - מי כמוה אף טען בפני בית המשפט המחוזי, כי אותה ציפיה והסתמכות נטענים - מרחפים מעליה סימני שאלה כבדים, לשון המעטה, ולא אוסיף מעבר לכך, מפאת הכבוד והנימוס. בין כך ובין כך, אפילו אניח אחרת, פשיטא בעיני, כי לא ייתכן שלירן עובד, גיבור הפרשה, אביה - מולידה, ומי שהדיח את אהרון והביאו עד הלום, אל ספסל הנאשמים, יזכה מן ההפקר, יומתק עונשו, ואילו עם אהרון ימוצה הדין. זה פשוט לא צודק. עוד ראוי, להביע הערכה מיוחדת ליכולת השכנוע של לירן עובד; איכה הצליח הלה לשכנע את אהרון, תמורת 3,000 ₪ סך הכל (!), ליטול אחריות על תאונה והפקרה, עבירה שמאסר וודאי בצידה, שלא לדבר על פסילה ארוכת שנים? הייתכן כי לעובדה שעל חלק מן העבריינים המאיימים על אהרון נמנה גם לירן עובד, בכבודו ובעצמו (כפי שנגלה במסגרת הדיון אודות פסילת הממונה על עבודות השירות את אהרון), יש קשר ליכולת השכנוע הפנומנאלית שלו על אהרון? אין לדעת, באמת שאין לדעת...

כל אלה, ועוד, יעמדו לנגד עינינו, לעת גזירת דינו של אהרון.

ביום 28.11.18 טענו הצדדים לעונש, כאשר אמו ואביו של אהרון העידו ביחס לאופיו הטוב, וסיפרו כי לדעתם החל שי בנם עושה דרך חדשה, והוא ערך שינוי בחייו, בנוטשו את אורח החיים העברייני.

ב"כ המאשימה פתח את הטיעונים לעונש ועמד על חומרת מעשיו של אהרון, ועתר למתחם של שנה עד ארבע שנות

מאסר, אולם משהתחוויר לו כי מדובר באותו מתחם ממש שנקבע ביחס לכל מעשיו של לירן עובד (באופן הכולל גם את האישום של התאונה ושל ההפקרה שלאחריה), הוא תיקן עצמו וביקש לקבוע מתחם בין 8 חודשי מאסר בפועל ועד 30 חודשים כאלה. התביעה טענה עוד, כי נוכח עברו הפלילי של אהרון, מן הראוי לגזור את עונשו בחלק העליון של המתחם, ולא פחות מ 18 חודשים לצד ענישה נוספת. ההגנה טענה, מנגד, כי יש לשים לב לעבירת ההדחה של לירן עובד את אהרון לביצוע העבירות, לכך כי לו היתה מזימתם המשותפת יוצאת אל הפועל היה אהרון נשלח אל בין הסורגים ורשיונו היה נפסל, והכל תמורת תועלת מינורית של כמה אלפי שקלים בלבד.

ההגנה אף ביקשה לראות באי-התייבבותו של הנאשם לדיוני בית המשפט, אפילו שנעשתה לאחר הכרעת הדין, כגורם המלמד על כך שיש סכנה לחייו, ועניין זה - לדעתה של ההגנה - מקרין גם אחורנית בזמן, למועד ביצוע העבירות. ההגנה אמרה, ברחל בתך הקטנה, כי לא יעשה צדק אם נתעלם מהרקע לביצוע העבירות, והוא החשש לסכנה לחייו של אהרון.

באותה נימה, הודתה ההגנה כי אמנם אין היא טוענת לסייג הכורח, אולם יש להשקיף על אהרון כמי שפעל במטרה להסיר איום על חייו, ולשיטתה של עורכת הדין רובין ישי, באת כוחו של אהרון, נתון זה חייב לעמוד לנגד עיניו של בית המשפט גם בעת קביעת המתחם.

יצוין, כי בא כוח המאשימה התנגד לקו טיעון זה, והצביע על כך שנושא זה אינו כלול בעובדות כתב האישום.

ההגנה הצביעה עוד על חלופ הזמן מאז ביצוע העבירות, ועל כך שמאז ביצוען, כמו גם ביצוע עבירות סמים בגין ריצה אהרון מאסר בן 11 חודשים - חלפו ארבע שנים, וההגנה טענה כי הוא מנסה לשמור היום על אורח חיים נורמטיבי.

בשולי הדברים ביקשה ההגנה להפנות לכך שאהרון היה עצור בתיק זה, והיא ביקשה להביא בחשבון עובדה זו, במובן זה שגם אם ימי המעצר חפפו לימי מאסר אחר (בגין תיק הסמים ששלח את אהרון ל 11 חודשי מאסר בפועל), אזי היה בשינוי מעמדו בתוך כתלי הכלא משום פגיעה בזכויותיו; כן עמדה ההגנה על כך שגם לאחר שחרורו היה אהרון נתון במעצר בית מוחלט משך 3 חודשים, בגין התיק דנא, ועוד חצי שנת מעצר בית חלקי.

הסנגורית גם הצביעה על כך שנוכח האיומים על חייו של אהרון מצד גורמים עבריינים, הרי ששיבתו מאחורי סורג וברח תהא קשה כפליים, שכן יהא נתון בהפרדה, ללא חופשות, ובתנאים קשים, והכל בשל העובדה שהממונה על עבודות השירות סירב להכשירו לעבודה אצלו. גם בסירוב הממונה "להעסיק" את אהרון ביקשה ההגנה לראות כגורם לקולא.

הנאשם במילתו האחרונה לא משל ברוחו, פרץ בבכי מר, וביקש כי בית המשפט יחוס עליו ובשום פנים ואופן לא ישלחו אל מאחורי הסורגים. לאורך דקות ארוכות הסביר אהרון כי קץ בחיי העבריות, הוא בוש ונכלם בסבל שגרם להוריו, והוא שב והפציר בבית המשפט, באופן נוגע ללב, יש לומר, שיחוס עליו ולא ישלחו אל בית הסוהר.

דין והכרעה: אין מנוס מגזירת מאסר בגין מעשיו של אהרון

אין צורך להכביר מילים על הערך החברתי הנפגע בגין העבירות שביצע אהרון: מדובר בפגיעה קשה בשלטון החוק, באמת ובחתיירה לה, ובשאיפה להעניש את מי שאשם באמת בעבירות חמורות כגון הפקרה לאחר פגיעה.

לו היו מעשיו של אהרון צולחים - היה חומק לירן עובד מעונש, והצדק לא היה נעשה.

לא ניתן גם להקל ראש במידת הפגיעה בערכים בהם פגע אהרון, ובוודאי לא ניתן לומר שהם מצויים ברף התחתון.

הגם שכך, מדיניות הענישה בעבירות אלו, כפי שלמדנו מן הפסיקה, אינה מחמירה באותה המידה שלפיה טענה התביעה לעונש.

כך למשל, בע"פ 8219/13 **סרחאן ואח' נגד מדינת ישראל** (פורסם ביום 15.9.14) נגזרו על אביו של אדם שהפקיר אחר לאחר תאונה, ואשר שיבש את חקירת המשטרה בכך שפעל להעלים ראיות הנוגעות לתאונה על דרך שטיפת הרכב הפוגע מיד לאחר התאונה - **מאסר על תנאי בלבד**, לצד קנס בן 10,000 ₪.

יצוין, כי התביעה הצביעה על כך כי מעשיו של אביו של הדורס בפרשת סרחאן הסתכמה בשטיפת חלק מהרכב הפוגע, בלבד, ובכך יש כדי לאבחן את תוצאות פרשת סרחאן מהמתחם ומהעונש הראוי לאהרון.

בתיק אחר, בענין המפורסם של ברבי (ת"פ 6828-04-13), נשלח פלוני, אחד בשם גליקסמן, אל המשטרה, בכדי לקחת אחריות על תאונה והפקרה נוראית שהסתיימה במוות, במקום אותו ברבי בן הבליעל, ובסופו של יום נקבע לגבי מתחם עונשי של בין 5 חודשי מאסר ועד 15 חודשים כאלו.

התובע המלומד עמד על כך שאותו גליקסמן, להבדיל מאהרון, חזר בו, תוך שעה וחצי בלבד, מהודעתו השקרית במשטרה, ולשיטת התביעה - נתון זה משחק תפקיד לקולא, בשונה מהדבקות במשימה הפלילית בה נהג אהרון, לאורך זמן רב, אפילו תוך כדי "שחזור" לאחר ש"הודה" במעשיו. התובע אף הסביר, כי גליקסמן היה בן חסות של ברבי, ועל כן היתה לברבי השפעה באמירה שלו כלפיו. גם הבהילות בה אירעה ההתרחשות בעניינם של ברבי את גליקסמן, כאשר מיד לאחר התאונה נשלח גליקסמן על ידי ברבי אל המשטרה, משחקת תפקיד השוואתי לרעת אהרון, כך לשיטת התובע.

גם כאן איני רואה עין בעין עם התביעה; לטעמי, שני פסקי הדין דלעיל, בענין סרחאן וברבי, לאו דווקא פועלים נגד אהרון, בראייה כוללת של נסיבות התיק דנא.

ראשית, גם בפרשת סרחאן, וגם בפרשת ברבי, היו התוצאות של ביצוע התאונה - קשות ביותר. בפרשה הראשונה נותר אדם יוצא מן הכלל, איש משפחה, במצב של צמח, בצורה שהמיטה אסון עליו ועל משפחתו, ובפרשת ברבי הסתיימה התאונה במוות.

אני ער לכך שתיקון 113 מדבר על "הנזק שנגרם מביצוע העבירה", ובמקרה דנא - עניין זה מתייחס לשיבוש ולמסירת הידיעות הכוזבות; אולם, יהא זה מלאכותי לנתק או להתעלם מן ההקשר הרחב, ואין לי ספק כי כאשר בית משפט בא לבחון עונש ראוי לשיבוש מהלכי משפט בעקבות תאונה, רואה הוא לנגד עיניו - איך לא? - מה היו תוצאותיה של אותה תאונה.

במקרה דנא, הפגיעות במי שהפקיר לירן עובד - לא היו חמורות כפי התוצאות הטראגיות בפרשת סרחאן וברבי, רחוק מכך (מבלי להקל ראש, כמובן, במכאוביו של רוכב האופניים האומלל, להבדיל מעניינו של מר נ"כ, שבעדותו בבית המשפט ניכר בו שהוא חבר קרוב של עובד, ופחות ידיד של האמת).

יתר על כן, סבורני כי הנסיבות שבהן הלך אהרון אל המשטרה, תמורת חוב בן אלפי שקלים בודדים, כדי "להסגיר עצמו", תוך שהוא יודע שבכך הוא גוזר על עצמו שנת מאסר לערך (בוודאי נוכח עברו הפלילי) - מדברות דווקא לטובתו של אהרון.

קשה להאמין שאדם מן היישוב, וגם אדם שאיננו מן היישוב (עברין כאהרון) - יקח על עצמו, בששון ובשמחה, ללכת אל מאחורי הסורגים למשך תקופה כה ארוכה, על חוב מחול בן כ 3000 ₪.

בית המשפט לא יכול לעצום עיניו מלראות את האמת, הניבטת גם מהפרפרזה שנתנה התביעה ביד ההגנה, ומעברו הפלילי האלים של לירן עובד ומהדחתו של אהרון על ידי עובד לבצע את העבירות: אין לי ספק כי המתווה של ויתור על חוב בן כ 3000 ₪ תמורת כשנת מאסר, לצד פסילת רישיון ארוכה, היתה מעין "הצעה שלא ניתן לסרב לה", ואכן - אהרון לא סירב לה.

נסיבה כזו חייבת לפעול את פעולתה בעת קביעת המתחם העונשי.

אף זאת: דווקא הדבקות של אהרון במשימה, והעובדה שלא חזר בו תוך שעה קלה מהכוונה "להודות" ולקחת על עצמו את התיק הכבד של לירן עובד - דווקא מלמדת את בית המשפט על מוראו ממצב דברים בו היה חוזר בו. כיצד היה מגיב הצד השני ל"הסכם" לו היה אהרון נשבר במשטרה, ומספר את האמת לאמיתה? האם היה מסתפק בדרישה להחזרת החוב בן 3,000 השקלים? מסופקני.

כל האמור לעיל מתכתב גם עם "הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה", אותו רכיב שעל בית המשפט להניח על כפות המאזניים טרם קביעת מתחם הענישה. ודוק: הנזק הישיר לפחות, שהיה נגרם כתוצאה מביצוע העבירה - היה

נגרם לאהרון עצמו. לו היה "מצליח" אהרון להערים על המשטרה, והאחרונה היתה מאמינה למחזה שהציג, הרי הוא עצמו היה נשלח לתקופת מאסר ארוכה. הנה כי כן, לפחות באופן ישיר, לא ניתן להתעלם מכך שהנזק שהיה צפוי להיגרם מביצועה של העבירה - הוא נזק כבד, ראש וראשונה, לאהרון עצמו.

אם סרחאן הגן על בנו בשיבוש מהלכי משפט שביצע, ואם גליקסמן ניסה להגן על חברו ברבי, הרי שלא נראה שום קשר משפחתי חם בין אהרון לעובד, אף לא קשר חברי, וההיפך הוא הנכון. לדעתי, בניגוד לעמדתה של התביעה, עובדה זו לא צריכה לשחק לרעתו של אהרון, אלא - אם בכלל - אז להיפך.

כמובן שכל אלה אף באים לידי ביטוי במסגרת "הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה", ולא אחזור על התמהון ביחס ל"כדאיות העסקה" מצדו של אהרון, שכן כאמור, הדברים מדברים בעדם.

יחד עם זאת, הגם שראיתי לנגד עיני נתונים שיש בהם משום נסיבות מקלות עם אהרון, הרי שלא עולה על הדעת, לטעמי, לקבוע מתחם עונשי שיחל במאסר על תנאי. גם אם פלוני חש מאוים, וגם אם הוא עבריון בעצמו שהסתבך עם עמיתיו עד כדי שהוא מוכן לקחת על עצמו תיק פלילי כגון דא - חייב העונש, מבחינת האינטרס הציבורי, בשל ההרתעה הנדרשת, להתחיל ברף תחתון של מספר חודשי מאסר בפועל, גם אם ירוצו בדרך של עבודות שירות (עונש שבמקרה דנא - ירד מעל הפרק, בשל החשש לבטחון הסובבים את אהרון, נוכח האיומים על חייו מצד גורמים עבריינים).

הרף העליון של העונש הראוי לעבירות שביצע אהרון עומד על 18 חודשים, במקרים החמורים.

ומן הכלל אל הפרט.

איני סבור כי קיימת פגיעה ממשית של העונש בנאשם, אם בכלל, ואם בשל גילו, וצודקת התביעה: הדיבור על חזרתו לדרך המלך, על שיקומו - כולם בעלמא, עם כל הכבוד (והאמפטיה) להוריו המסורים והאומללים של אהרון.

גם לא מצאתי פגיעה מיוחדת בשל העונש במשפחתו של הנאשם, שאינו נשוי.

כמו כן, לא ניתן לדבר על נזקים שנגרמו לנאשם אהרון מביצוע העבירה ומהרשעתו, בוודאי לא במובן אליו כיוון תיקון 113.

אני סבור, בניגוד לתביעה, וגם כפי העולה ממילתו האחרונה של הנאשם ומאורח התנהלותו הפסיבית בשעה שהתנהלו ההוכחות בעניינו של לירן עובד, בלבד, הלכה למעשה, כי אהרון כן לקח אחריות על מעשיו, ולא ממש כפר במיוחס לו; למצער - היה מוכן לקחת אחריות עליהם, מניה וביה. כאמור, רק עיוור לא יכול היה להבחין בכך שהלה, לאורך כל הניהול הארוך של ההוכחות, ישב בצד והמתין לקום ולהודות במיוחס לו, אולם התמהמה מלעשות כן, שכן חשש או לא רצה להשפיע על משפטו של לירן עובד.

אהרון לא עשה כל מאמץ לתקן את תוצאות העבירה ולפצות על הנזק שנגרם בשלה.

לא מצאתי בדל ראיה להתנהגות חיובית של אהרון או על תרומה שלו לחברה, והוא הדין ביחס לנסיבות חיים קשות שהיו לאהרון, אשר יש בהן כדי להשפיע על ביצוע העבירות. טענתו של אהרון כי גדל אל ובתוך חברה עבריינית - לא יכולות לשחק תפקיד ולא יכולות להיות בעלות משקל כאשר אין המדובר בהרשעתו הראשונה או השניה.

חלפו להן כארבע שנים מאז ביצוע העבירות, ועניין זה, ולו באופן מוגבל (גם מן הטעם כי אהרון לא התייצב משך תקופה לחלק מהדיונים בעניינו בגין חשש לחייו) - ילקחו בחשבון לטובתו של אהרון.

עברו הפלילי של אהרון מלמד על מעורבותו בעולם העברייני, מעורבות שהביאה אותו עד הלום, למצב בו הוא נוטל על עצמו תיקים כבדים של עבריינים אחרים, אולם באותה נשימה ניתן לומר כי אין המדובר בעבר מכביד, או בעבר הקשור לעבירות כאן.

אני מוצא כי יש לקחת בחשבון, לקולא, גם אם במידה מוגבלת בלבד, את העובדה שבפני אהרון נטרקה דלתו של הממונה על עבודות השירות, בשל חשש מפגיעה בו ובסביבתו על ידי דורשי רעתו, ואת טענת ההגנה כי ימיו בבית הסוהר, קרוב לוודאי כטעון הגנה - יהיו קשים יותר מאלה של אחרים. גם מעצר הבית המוחלט בו שהה אהרון (לאחר שסים לרצות מאסר על עבירות סמים, כאמור), משך שלושה חודשים, ועוד ששה חודשים במעצר בית חלקי - יובאו בחשבון, לטובתו של אהרון, לעת גזר דינו.

התביעה הגישה בקשה מפורטת ולפיה אין לקזז את ימי המעצר של אהרון בתיק זה, מכיוון שכבר מוצה הענין בתיק קודם בו נשלח אל מאחורי הסורגים, ובהעדר תגובה של ההגנה (שלמעשה גם בטיעונים לעונש לא חלקה על כך) איני מוצא לנקות או לקזז מעונשו של אהרון את ימי מעצרו. ושוב, לא אחשוש להלאות את הקורא: לירן עובד, יוזם העבירות, ומי שאף הדיח את אהרון לבצען, ומי שביצע את העבירה שחוללה את כל הפרשה, העבירה החמורה ביותר, של פגיעה והפקרה, והיה נכון לשלוח את חברו למאסר תחתיו - נדון לעשרים חודשי מאסר בפועל. גם נתון זו חייב להיות אל מול עיני בית המשפט, כאשר עונשו של אהרון אינו אלא נגזרת מאותו העונש. היחס בין העבריינים ובין העבירות אותן ביצעו, ומי הדיח את חברו לעשות מה - כל אלה מחייבים גזר דין מתון ופרופורציונאלי כלפי אהרון.

סוף דבר אפוא, שלאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. ארבעה חודשי מאסר בפועל.

ב. מאסר למשך 5 חודשים, אולם הנאשם לא ישא בעונש זה אלא אם יעבור כל אחת מן העבירות בהן הורשע במסגרת פרשה זו משך 36 חודשים מיום שחרורו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב בתוך 45 ימים.

עמוד 8

ניתן היום, י"ז טבת תשע"ט, 25 דצמבר 2018, בהעדר הצדדים.